PROLVSIO INAVGVRALIS

QVA

D. IO. WILH. ALBRECHT

ANATOM. CHIRVRG. ET BOTAN.
P. P. O.

DE

LOCO QVODAM HIPPOCRATIS MALE EXPLICATO

AGIT

ET PANEGYRIN MEDICAM
INDICIT.

GOTTINGAE
Apud ABRAMVM VANDENHOECK, *Academiae Typograp.*

EX quo peſſima invaluit licentia, quaevis veterum monumenta pro lubitu, &, uti è re ſua cuique eſſe videtur, interpretandi, nihil tam ſacrum, nihil tam ſapienter, nihil tam aperte dictum ad ſequiorem pervenire poteſt aetatem, quod non miſere torqueri, & vaniſſimis quibusque firmandis opinionibus aptari cernamus. Quemadmodum enim inter Chriſtianos nulla adeo deſperatae pravitatis haereſis eſt, quae non ſua dogmata expreſſis verbis in Sacro Codice delineari contendat; ita multi medicorum, ubi neſcio quid febriculoſi ſomnii ſpecioſo novae hypotheſeos & rationalis titulo commendare ſtudent, non levem auctoritatem ſuis commentis accedere exiſtimant, ſi ejusdem opinionis jam apud Hippocratem extare teſtimonia alios, ut credant, inducere poſſunt; quo fit, ut graviſſimo ſeni adeo puerilia ſaepe affingantur, ut

Si revocare gradum ſuperaſque evadere ad auras,

& famam,per ſecula celebratam,indigne lacerari videre poſſet, haec verecundia ſuffuſus reſpuendo, aut graeci ſermo-

nis inſcientiam his interpretibus, aut impudentiam ſummam eſſet exprobraturus.

Cujus rei unum ex multis videamus exemplum. Vir acerrimi ingenii, ſed eorum, quae ſemel dixerat, aequo tenacior, STAHLIVS, dum propriae, quam ſibi effinxerat, hypotheſi patrocinium quaerit, Programma, quo Anatomiam Anatomiae ſe demonſtraturum indicat, ita orditur:

„ Notanter HIPPOCRATES 6, Epidem. 5. Ἀπαίδευτος ἡ
„ φύσις ἐοῦσα καὶ οὐ μαθοῦσα τὰ δέοντα ποιέει. *Cum à nullo*
„ *informata ſit* NATVRA, *neque quicquam didicerit*, *ea tamen*, *quibus opus eſt*, *efficit*. *Efficere*, & *operari* dicit,
„ neque incongrua & aliena, ſed quae *neceſſaria* ſint,
„ quae *conveniant*: Operari autem ipſam *per* ſe, non ex
„ conſilio (intellige *alieno*) lin. praeced. monet. Quae verba ita interpretatur, ut Hippocrates videatur haec duo defendere: Naturam cum intelligentia quadam, & ex proprio conſilio functiones naturales moderari & efficere: Eandemque Naturam nihil eſſe aliud, quam Animam hominis rationalem. Primum patet ex adjecto (intellige *alieno*), & alterum ex ipſa hujus loci citatione. Ni enim hic animam quaereret, prorſus inepta eſſet citatio. Quod enim omnes fatentur, maximam eſſe vim Naturae, tum in ſanitate conſervanda, tum etiam in pellendis morbis, ad id probandum non excitandus fuiſſet HIPPOCRATES. Neutrum horum verba allegata, ſed longe diverſum quid ab eo, quod vult noſter Auctor, ſignificare, faciam perſpicuum.

cuum. Quod, ut eo rectius fiat, locum, quem ille nobis exhibuit mutilum, integrum apponam: Ita vero ſe habet: Ἀνευρίσκει ἡ φύσις ἑαυτῇ τὰς ἐφόδους, οὐκ ἐκ διανοίας, τὰ μὲν οἷον τὸ σκαρδαμύσσειν, τὰ δὲ καὶ ἡ γλῶσσα ὑπουργέει, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. ἀπαίδευτος ἡ φύσις ἐοῦσα, καὶ οὐ μαθοῦσα, τὰ δέοντα ποιέει. *Natura ſibi ipſi inuenit agendi modos, non ex intelligentia (aut conſilio); partim ut nictatio, partim ut ea, quae lingua peragit, & ut id genus alia. Natura citra diſciplinam & à nullo informata facit ea, quae fieri oportet.* Quis hic non videt, vaferrimum noſtrum interpretem hic ſtudio omiſiſſe ea, quae id, quod ſtruere tentabat, funditus evertiſſent? Illud οὐκ ἐκ διανοίας explicat per *non ex conſilio alieno*; cum tamen διάνοια nunquam alienum poſſit, ſed ſemper denotare debeat, conſilium proprium, intelligentiam, cognitionem, intellectum, unam ſcilicet ex animae affectionibus, quae media eſt inter νόησιν & δόξαν.

Quae ſignificatio infinitis exemplis, ut altera illa ne unico quidem, probari poteſt. Ut adeo ea potius ſit mens Hippocratis, ut Naturam, tanquam cauſam brutam, operari, abſque ulla cognitione ejus, quod peragit, & ſine ulla conſcientia, pronunciet. Hoc enim perſpicue verba ipſa docent, & explanatius declarant ea, quae proxime ſequuntur, & cum quibus iſtam operationem comparat Medicorum ſapientiſſimus. Hanc fieri dicit, ut *nictatio*, *& ea, quae lingua peragit*: quae utiliter quidem, ſed non advertentibus exercentur. Nam ſi Galeno, cujus magna

apud Noſtrum eſt auctoritas, fides adhibenda, hae ἔφοδοι γίνονται, οὐχ ὡς ἡμεῖς διανοούμενοί τε καὶ προαιρούμενοι πράττομεν. Haec fiunt, *non uti nos ratione & praevia deliberatione aliquid agimus.* Sed παραχρῆμα τοῖς γεννηθεῖσιν εὐθέως ὑπάρχει ζώοις ἀδιδάκτως *animalibus, ſimulac in lucem eduntur, inſunt, ſine ulla informatione.* Qui totum GALENI Commentarium ad hunc locum HIPPOCRATIS probe conſiderat, facile perſpiciet, fabulam illam, de animae imperio in functiones naturales, prudentiſſimis Viris nunquam veniſſe in mentem; ſed totos eſſe in eo, ut doceant, peragere, quae corpori ſint proficua, Naturam, ſed talem, quae nec ejus, quod facit, nec inſtrumentorum, quibus utitur, ullam habeat notitiam. Et quomodo aliter ſentire potuiſſent in iſta obſcuritate temporum, quibus nemo adhuc excogitaverat diſtinctionem ſubtiliſſimam inter λόγον & λογισμόν, nec illam de exiſtimationibus moralibus lepidam doctrinam, quarum ea hic eſt neceſſitas, ut his, qui rationem ſuam ſubjicere non valet, reliqua hujus theoriae myſteria nec comprehendere, nec credere queat. Et haec quidem praefari volui occaſione ſpeciminis inauguralis, quod editurus eſt

CHRISTOPHORVS HENRICVS PAPEN.

Natus is eſt hic Gottingae anno 1709, Patre *GEORGIO HENRICO PAPEN*, Doctore Medicinae, & Medico pro-

provinciali celeberrimo, & matre *DOROTHEA CATHARINA*, e familia *WEHRHAGIANA*.

Quorum parentum optimorum prima cura fuit atque ſollicitudo, ut tenellus animus iis praeceptis, quibus ad veram & aeternam beatitatem panditur via, imbueretur; huic proxima, ut de eligendo vitae & ſtudiorum genere ſtatuerent. Quo facto, aptum litteris colendis ingenium agnoſcentes, quod permittebat loci felicitas, celeberrimis erudiendum tradiderunt Praeceptoribus. Ex quibus Viri ſumme reverendi HEVMANNI Inſtitutioni fideliſſimae plurimum ſe debere grato animo profitetur, & reliquorum etiam ejusdem Gymnaſii Profeſſorum, STEMPELII, LEONHARDI, WEHNHERI induſtriam & dexteritatem ſatis depraedicare non poteſt. Horum enim opera factum eſt, ut Scholaſticae Scientiae, qua ad altiora ſtudia ſuſcipienda praeparari debet juvenis, copiam ſibi compararet uberrimam.

His tandem viris, quos per ſeptennium ſedulo audiverat, cum valedixiſſet, anno 1729 Jenam, tanquam ad bonarum artium mercaturam, ſe contulit; ubi ad culturam Artis ſalutaris, quam partim haereditario quodam amore, partim monitis providi Parentis permotus, jam dudum reliquis praetulerat, acceſſit. In qua re uſus eſt ducibus, fideliſſimis pariter ac doctiſſimis viris. Quemadmodum vero certus quidam ſervandus eſt ordo, tum in caeteris rebus, ſi optatam cupimus contingere metam, tum vero maxime in re Medica; ita primum celeberrimi TEICHMEYERI & doctiſſimi HAMBERGERI praelectionibus Phyſiologicis & Phyſicis diligentiſſime interſuit, nec minus in Materiae Medi-

cae

cae demonſtrationibus eorundem Inſtitutioni ſedulum ſe praebuit auditorem. Doctrinam praeterea Anatomicam, Chirurgicam, Botanicam, Chemicam & Pathologicam, quamlibet ſuo ordine, iisdem doctoribus perſequutus eſt. Utriusque ſexus cadavera, demonſtrante jam laudato TEICHMEYERO, cultro anatomico diſſecari vidit. Abſoluto ſic dicto ſtudiorum curſu, à Parente in patriam revocatus, ejusdem ductu in Praxi clinica per ſemeſtre deſudavit. Quo tempore elapſo, anno 1731 Halam demigravit; ubi Virorum, fama & meritis conſpicuorum HOFFMANNI, JUNCKERI & CASSEBOHMII Scholas practicas, Caſuales & Anatomicas, ea, qua decet, aſſiduitate ſalutavit. Exactis ſic annis Academicis, Hala in patriam redux, ab anno 1732 in hac ipſa urbe viſitandis & curandis aegrotis, omnium conſenſu, utiliſſimam collocavit operam.

Cum denique animum induxiſſet, jura & Privilegia Doctoralia conſequi, atque hoc deſiderium modeſte expoſuiſſet, *Celſiſſimus atque Potentiſſimus Princeps ac Dominus*

GEORGIVS II.

Rex Magnae Britanniae, Franciae & Hiberniae, Defenſor Fidei, Dux Brunsvicenſis & Luneburgenſis, S. R. I. Archithesaurarius & Elector, Dominus meus longe clementiſſimus, me hujus Actus ſolennis moderatorem & Brabeutam clementiſſime conſtituit. Candidatus noſter in examinibus, tam theoretico, quam practico, locupletiſſimam eorum, quae Medicum ſcire decet, exhibuit cognitionem. Quare ad habendam Diſputationem inauguralem optimo jure admiſſus eſt. Diſputabit vero hoc proximo die 3. Decembris, *de Spiritu Vini, ejuſque uſu & abuſu.* Rogantur itaque COMMISSARIVS ACADEMIAE MAGNIFICVS, ILLVSTRISSIMI COMITES, VTRIVSQVE REIPVBLICAE PROCERES, ET GENEROSISSIMI AC NOBILISSIMI ACADEMIAE CIVES, ut praeſentes ac frequentes condecorare haec ſolennia ne dedignentur. Dab. d. 1. Decembris. M. DCCXXXV.